

3. søndag efter påske d. 7. maj 2017 - konfirmation

Salmer:

749 I østen stiger solen op

70 Du kom til vor runde jord

192 Hil dig, frelser og forsoner

68 Se, hvilket menneske

Dette er Herrens dag

Prædikentekst: Esajas Bog 54,7-10

Et kort øjeblik forlod jeg dig, men i stor barmhjertighed tager jeg dig tilbage. I overstrømmende vrede skjulte jeg et øjeblik ansigtet for dig, men i evig troskab viser jeg dig barmhjertighed, siger Herren, der løskøber dig. For mig er dette som Noas dage: Som jeg dengang svor, at Noas vandflod ikke skulle komme over jorden igen, sådan sværger jeg nu, at jeg ikke vil blive vred og true dig. For bjergene kan rokkes og højene vakle, men min troskab mod dig rokkes ikke, og min fredspagt vakler ikke, siger Herren, der viser dig barmhjertighed.

Der er noget særligt over at se et barns vakkende første skridt. Se, hvordan de først rejser sig op ved at læne sig op af en stol eller et bord. Prøver forsigtigt at stå lidt på benene. Og falder. Prøver igen, og så pludselig får de modet til at tage de første skridt. Vakkende. Men med masser af mod og vilje. Især hvis de ser en smilende mor eller far stå et par meter væk og spændt vente på, de når frem.

Vi får ofte vakkende ben, når vi står over for store begivenheder i livet. Da jeg skulle fri til min kone var mine ben også rimeligt vakkende og rystende. Jeg gik ud på badeværelset og øvede mig i at knæle. For pludselig blev jeg i tvivl, om man mon gik ned på begge knæ eller bare det ene.

Vildt nok. Jeg har jo set det på film mange gange før. Men aldrig selv prøvet. Så det var godt lige at få øvet det. Og hvis nogen skulle være i tvivl og går i giftetanker, så kan jeg afsløre, at man kun knæler på det ene knæ. Da jeg så friede kort efter rystede mine ben helt vildt. De var godt klar over,

at det var en stor beslutning og en livsforandrende vej, jeg var ved at begive mig ud på. Men heldigvis sagde hun ja, så mine ben faldt til ro igen, og det er rigtig godt at være gift.

Eller når vi står ved en grav og skal sige farvel til et kært menneske. Så vakler vi også og vores ben bliver usikre. Så er vi tyngede af sorg og smerte og vakler mellem at sige endeligt farvel og desperat prøve at holde fast i den, som lige er død. Vi vakler og måske bliver vores ben sikre igen hen ad vejen, men vi vil for altid være forandrede, ændrede.

Eller når vi står over for store beslutninger i livet. Skal vi vælge at studere i Aarhus, København eller Silkeborg? Eller en helt fjerde by? Så vakler vi. Der er jo fordele ved både det ene og det andet, og der er måske ikke engang et rigtigt og et forkert valg. Der er bare muligheder, som alle kan vise sig at blive til gode beslutninger.

Det er en fast del af menneskelivet at vakle. Vi vakler, når vi er helt små, og vi begynder ofte at vakle lidt igen, når vi når højt op i alderen og bentøjjet begynder at blive lidt slidt.

Måske sidder I forældre og familie og tænker, at det da ikke er særligt længe siden jeres unge menneske tog de første vaklende skridt. Og nu sidder **hun/de** så her, parate til at gå op til alteret om lidt og sige ja til at blive konfirmeret. Sikkert med en kombination af målrettede sikre skridt og vaklende lidt nervøse skridt.

Vi vakler. Ikke for sjov eller for hyggens skyld. Men fordi der er noget på spil. Fordi livet er vigtigt og meningsfyldt. Fordi det ikke kan leves om.

Indimellem nøjes vi ikke med at vakle. Vi genvinder ikke balancen igen, og vi falder. Måske stille og skjult eller med et højt brag, så alle lægger mærke til det.

Det er ikke sjovt. Det er pinligt. Ubehageligt at skulle bede andre om hjælp. Nu går vores seje image i stykker. Nu er vi pludselig ikke mere den, som kan klare alting selv. Men en af dem, som har brug for hjælp. Og måske kan vi faktisk have mest lyst til bare at blive liggende. Nu kan det hele da også være lige meget. Det virker usandsynligt, at der kan komme glæde og liv igen. Det virker urealistisk, at vi får styr på vores liv igen.

De fleste af os har nok været der. Eller også kommer vi nok til det engang i livet. Liggende efter et fald. Modet er lavt og vejen frem synes uklar.

Men vi kommer som oftest op igen. Ved egen hjælp eller ved andres hjælp eller ved Guds hjælp.

Men erfaringen sætter sig spor. Vi opdager, at vi ikke er udødelige. Vi opdager, at vi ikke altid kan klare os selv. Vi længes efter sikker grund under fødderne. Fast grund, som ikke kan røkkes. Noget solidt at støtte os til.

Der er mange solide ting i livet, vi kan støtte os til. Familiens kærlighed. Venners medvandring. Et vellønnet job. God uddannelse. Og det er vigtige og gode ting at fokusere på og prioritere.

Men selv med så gode ting i livet er der ingen garanti for, at vi ikke kommer til at vakle. At vi ikke indimellem bliver i tvivl. På os selv og vores egne evner. På vores medmennesker og deres kærlighed og deres intentioner. Og også på Gud.

Det virker som et stort valg at skulle sige ja til Gud og følges med ham i livet. Altså, kræver det ikke en sikker tro? Kræver det ikke, at man er fuldstændig sikker på, at han findes, og at han er god, og at han ikke svigter mig?

Det kan virke uoverskueligt. Det kan virke usikkert at skulle tro på noget, som er uden for mig selv og uden for min egen kontrol.

Men dagens bibeltekst minder os netop om, at der er én ting, som ikke vakler. Om end vi selv vakler. Om end vores relationer vakler. Om end vores liv og muligheder vakler. Om end døden truer. Så er der én ting, som står fast.

Det er Guds kærlighed. Det er Guds troskab, det er hans fredspagt, hans freds-aftale med os. Det er hans barmhjertighed.

Om end bjergene rokker og højene begynder at vakle, så rokkes Guds troskab mod os ikke. Bjerge og høje er ellers noget af det mest sikre, vi kan forestille os. Og hvis vi vakler eller føler os truede, kan det være godt at søge tilflugt sådan et sted. Men selv hvis de vakler, vores sidste sikre tilflugtssteder i livet, så vakler Guds kærlighed ikke. Så svigter han ikke os. Så fortsætter han med at være der for os, støtte os, rejse os op, når vi falder og giver os nye chancer igen og igen.

Og det er faktisk det vigtigste her i livet. Det er mindre vigtigt med kvaliteten af vores tro og vores mening om Gud. Jo, det tæller, og det er langt fra ligegyldigt. Men tro er ikke noget, vi skal præstere. En plads i Guds rige og som hans barn, det er ikke noget, vi skal kæmpe os til. Men det er noget, vi får givet. Det skete i dåben, hvad end det er 2 år eller 13 år eller 38 år eller 70 år siden. Der blev vi Guds børn, der fik vi et sikkert fundament under vores liv, som ikke vakler. Løftet om, at Gud elsker os.

Tro er bare stille at sige ja til alt det Gud har gjort og stadig gør. At tage imod. At sige ja tak til at Gud må gå med os ud i livet. At han må være en støtte ved vores side. At han fortsat må være vores himmelske far. Den, som trofast elsker os og tænker kærlige tanker om os, uanset, hvad der sker i vores liv. Men det betyder ikke, at han er ligeglad med, hvad vi gør og hvilke valg vi tager i vores liv. Han ønsker, at vi tager sunde valg. Valg, som gavner andre mennesker. Valg, som dybest set hjælper os til at leve det liv, som Gud ønsker for os. Liv i kærlighed. Liv i fællesskab. Liv i tro. Liv levet på Guds kærlighed, vores sikre fundament.

Alt det er ikke bare noget, som Esajas, som har skrevet dagens bibeltekst, har fundet på. Men Gud har også helt konkret vist, hvor stor kærlighed han har til os, ved at sende sin søn til jord for at leve, for at lide, for at dø, for at opstå for os.

Derfor kan vi vide, at Guds kærlighed og gode tanker om os ikke bare er fine og tomme og utroværdige ord. Men Gud har vist, at han er til at stole på. Han har vist, hvor langt han er villig til at gå for at være vores himmelske far og kærlige Gud. Han var villig til at sætte sin egen søns liv på spil, ja, villig til at lade ham gå vaklende og tvivlende men også målbevidst og sikker mod korset. Det sted, hvor Guds søn Jesus Kristus gik under for os. Døde for vores synd, vores fejl, vores usikkerheder. Alle vores fald. Men Gud oprejste sin søn igen på tredjedagen, påskedag.

Derfor kender Gud alt til menneskelivet. Han ved godt, hvordan det er vakle. Hans søn har været der, har vaklet. Han ved, hvordan det er at stå overfor store valg i livet. Hans søn har netop stået overfor store valg. Derfor ved han også, at vi faktisk har brug for noget, som står fast, som ikke vakler. Guds kærlighed. Hans milde og gode og stædige ord om, at hans troskab mod os ikke røkket.

Guds kærlighed vakler ikke. Den står fast! Den kan vi gå ud i livet med.